DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)
21. marts 1985*

I sag 66/84

Ferriere di Borgaro SpA, Borgaro Torinese, i henhold til loven repræsenteret af Giulio Ferrero, ved advokat med møderet for Corte suprema di cassazione Giuseppe Marchesini, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 200, rue de la Loi, Bruxelles, ved Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation og, subsidiært, ændring af Kommissionens beslutning af 26. januar 1984 om at pålægge sagsøgeren en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

**

afsagt følgende

* Processprog: Italiensk.
** og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 31. januar 1985,

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 13. marts 1984, har virksomheden Ferriere di Borgaro SpA, Borgaro Torinese, i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation og, subsidiært, ændring af Kommissionens beslutning af 26. januar 1984 vedrørende en bøde pålagt i henhold til EKSF-traktatens artikel 58.

2 Det fastslås i den anfægtede beslutning, at »overskridelsen med 1 265 tons af den Borgaro for første kvartal 1982 meddelte produktionskvota for produkter under gruppe VI er en overtrædelse af beslutning nr. 1831/81/EKSF« (artikel 1), og at sagsøgeren følgelig pålægges en bøde på 71 857 ECU svarende til 98 609 361 lire (artikel 2).

3 Det bemærkes, at Kommissionens beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomheder i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1) har lempet det kvotasystem for stålproduktionen, som oprindelig blev indført ved Kommissionens beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1), således at alene produktionen af visse grupper valsede produkter — men derimod ikke produktionen af råstål — fortsat var omfattet af kvotasystemet.

4 Det fremgår af sagen, at Ferriere di Borgaro, som fremstiller specialstål, herunder almindelige stålknipler med et sidemål på mindre end 50 mm, under systemet efter beslutning nr. 2794/80 ved en fejltagelse havde opført de pågældende knipler under kvotaen for råstål og ikke under kvotaen for valsede produkter. Som følge heraf fik virksomheden i henhold til systemet efter beslutning nr. 1831/81 tildelt en i forhold til sin tidligere produktion stærkt nedsat produktionskvota for valset handelsstål. For så vidt angår specielt det her omtvistede første kvartal af 1982, blev produktionskvotaen og den del heraf, som kunne leveres på det fælles marked, fastsat til henholdsvis 1 185 og 1 169 tons.

5 Da virksomheden fandt disse kvotaer utilstrækkelige, anmodede den i en række telexmeddelelser af 19., 22. og 28. januar samt 22. og 31. marts 1982 om en forhøjelse. Først ved beslutning af 19. april 1982 efterkom Kommissionen imidlertid anmodningen, idet den forhøjede produktionskvotaen og den del, som kunne leveres på det fælles marked, til henholdsvis 5 419 og 5 646 tons. Inden ændringen havde Kommissionen ved sine inspektører den 27. februar 1982 foretaget en efterprøvelse på stedet af sagsøgerens oplysninger.

6 Da produktionskvotaerne således først efter udløbet af det pågældende kvartal blev korrekt fastsat, havde sagsøgeren i mellemtiden overskredet sin produktionskvota for kvartalet med 1 265 tons, således som det er fastslået i den anfægtede beslutning. Efterfølgende begrænsede virksomheden imidlertid sin produktion, således at den i årets andet kvartal fremstillede 788 tons mindre end den tildelte produktionskvota.

7 I præamblen til den anfægtede bødebeslutning har Kommissionen støttet sig på den betragtning »at produktionskvotaen for første kvartal 1982 og den del af kvotaen, som kunne leveres på det fælles marked, først blev fastsat på grundlag af de af Borgaro fejlagtigt oplyste produktions- og referencemængder — hvorfor virksomheden ifølge EKSF-traktatens artikel 47 kan pålægges bøder og tvangsbøder — og at den fejlagtige oplysning ikke kan betragtes som en hændelig og isoleret begivenhed, da virksomheden ikke siden juli 1981 har givet oplysninger om sin produktion med henblik på erlæggelse af afgifter og heller ikke har betalt afgifter, hvilket forhold er genstand for Kommissionens beslutning af 3. juni 1983, hvorved virksomheden tilpligtes at betale de skyldige beløb i henhold til bestemmelserne vedrørende EKSF-afgifter«.

8 For så vidt angår bødens størrelse, fastslås det indledningsvis i betragtningerne, at der ifølge EKSF-traktatens artikel 58 kan pålægges bøder op til et beløb svarende til den uretmæssige produktion. Derefter præciseres det, at bøden i medfør af artikel 12 i ovennævnte beslutning nr. 1831/81 normalt beløber sig til 75 ECU/t overskridelse, men at den kan forhøjes til det dobbelte, hvis en virksomheds produktion overskrider kvotaen med 10% eller mere, eller hvis virksomheden allerede i et af de foregående kvartaler har overskredet sin kvota eller sine kvotaer.

9 Det anføres yderligere i betragtningerne, at bøden for underskudsgivende virksomheder kan forhøjes med 10% til 82,5 ECU/t overskridelse, hvis virksomheden alle-

rede i et af de foregående kvartaler har overskredet sin eller sine kvota, eller hvis overskridelserne er på 10% eller mere. For så vidt angår den foreliggende sag, anføres det, at »i dette tilfælde skal der, når henses til den usikkerhed, som virksomheden befandt sig i i første kvartal 1982, og ønsket om at udligne kvotaoverskridelsen for første kvartal for således delvis at berigtige situationen, pålægges en bøde for den udlignede del af overskridelsen, dvs. 788 tons, på 41,25 ECU/t overskridelse, hvilket svarer til en bødesats på halvdelen af den sats, som anvendes på den ikke udlignede overskridelse på 477 tons« [1].

10 Sagsøgeren har anlagt sag med påstand om annullation af den omtvistede bødebeslutning, subsidiært nedsættelse af bøden. Til støtte herfor har sagsøgeren anført dels, at der foreligger magtfordrejning, dels at beslutningen er klart urimelig.

Magtfordrejning

11 Ferriere di Borgaro har påberåbt sig magtfordrejning, idet virksomheden har anført, at Kommissionen ved at pålægge den en bøde for at have overskredet kvotaen i virkeligheden straffede virksomheden for at have tilsidesat afgifts- og oplysningspligten. Dette fremgår af beslutningens betragtninger, hvorefter konstateringen af de urigtige oplysninger om produktion og referencemængde sættes i relation til konstateringen af, at sagsøgeren heller ikke havde givet oplysninger om sin produktion med henblik på erlæggelse af afgifter og ikke længere betalte disse afgifter.

12 Heroverfor har Kommissionen anført, at de nævnte betragtninger netop viser, at tilsidesættelse af afgifts- og oplysningspligten var behandlet i en særskilt beslutning. Den ønskede blot ved den omtvistede passus at fremhæve, at den sagsøgende virksomhed selv var ansvarlig for den oprindelige tildeling af de urigtige kvoter, fordi den havde undladt at give rigtige oplysninger.

13 Det fremgår af selve ordlyden af den førnævnte betragtning, at formålet var at underbygge konstateringen af, at den oprindelige fejlagtige fastsættelse af produktionskvotaen var en direkte følge af, at sagsøgeren havde tilsidesat sin oplysningspligt. Henvisningen til beslutningen af 3. juni 1983, hvorved sagsøgeren blev pålagt en sanktion for at have tilsidesat afgiftspligten, viser netop, at dette forhold ikke var omfattet af den her anfægtede beslutning. Det kan derfor ikke fastslås, at den

1 — Domstolens oversættelse.

anfægtede beslutning havde et andet formål end at pålægge en bøde for den skete kvotaoverskridelse.

14 Anbringendet kan derfor ikke lægges til grund.

Spørgsmålet om beslutningen klart er urimelig

15 For så vidt angår anbringendet, hvorefter beslutningen er klart urimelig, har Ferriere di Borgaro gjort gældende, at Kommissionen undlod at tage de særlige omstændigheder i betragtning, hvorunder kvotaoverskridelsen fandt sted, navnlig det forhold, at Kommissionen måtte anses for at være ansvarlig for overskridelsen. Sagsøgeren har her for det første anført, at det ikke fremgik klart, under hvilken gruppe knipler med et sidemål på mindre end 50 mm skulle henføres i henhold til beslutning nr. 2794/80, og at Kommissionens inspektører i øvrigt ikke havde gjort opmærksom på, at kniplerne var opført under en forkert gruppe. For det andet har den sagsøgende virksomhed bemærket, at det ikke fremgik klart af fællesskabsreglerne, hvilke tilfælde der ikke var omfattet af kvotasystemet, og at den derfor ikke kunne vide, at den havde pligt til at give oplysning om sin produktion. Endelig har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til, at ændringsbeslutningen trods gentagne henvendelser først blev udstedt efter udløbet af det pågældende kvartal.

16 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgeren bar hovedansvaret for den sanktionsbelagte overskridelse, idet dennes urigtige oplysninger om arten af virksomhedens produktion dannede grundlaget for den oprindelige fejlagtige tildeling af kvotaen. Fællesskabsbestemmelserne om klassificeringen af de pågældende varer er klare. Ifølge Kommissionen henvises der i beslutning nr. 2794/80 i denne forbindelse til spørgeskemaerne Eurostat 2-13 og 2-11, som atter henviser til Euronorm-bestemmelserne, som er tilsendt de berørte virksomheder. Det fremgår ligeledes klart af fællesskabsbestemmelserne, at kvotasystemets fritagelsesbestemmelser ikke finder anvendelse på sagsøgeren. Endelig kan argumentet om, at beslutningen ikke blev truffet rettidigt, ifølge Kommissionen ikke lægges til grund, for så vidt en frist på tre måneder mellem modtagelsen af den første anmodning om en ændring og udstedelsen af ændringsbeslutningen må anses for rimelig, navnlig når henses til, at der forinden skulle gennemføres en kontrol på stedet. Under alle omstændigheder var virksomheden i besiddelse af alle nødvendige oplysninger til selv at beregne sin kvota senest 22. marts 1982, hvilket fremgår af dens telexmeddelelse af samme dato, og i øvrigt havde Kommissionen allerede i beslutningen taget hensyn til de formildende omstændigheder, som skyldtes den påståede forsinkelse.

17 Det bemærkes først, at sagsøgeren i medfør af beslutning nr. 2794/80 var forpligtet til — hvad virksomheden da heller ikke bestrider — at give Kommissionen oplysning om sin stålproduktion med angivelse af, hvilken del der skulle henføres dels under gruppen råstål dels under gruppen valsede produkter. Virksomheden bar således ansvaret for følgerne af en urigtig oplysning, uanset om denne vedrører den samlede produktionsmængde eller opdelingen heraf på de forskellige produktgrupper. Den kan ikke frigøre sig for dette ansvar under påberåbelse af, at Kommissionens inspektører, som har til opgave at overvåge, at fællesskabsreglerne overholdes, ikke straks konstaterede, at oplysningerne var urigtige.

18 Sagsøgerens ansvar, for så vidt angår følgerne af de urigtige oplysninger, kan heller ikke bortfalde eller lempes, fordi det som hævdet af sagsøgeren ikke fremgår tilstrækkelig klart af fællesskabsreglerne, under hvilken gruppe de omhandlede knipler skal henføres. Det fremgår nemlig af Kommissionens oplysninger, som sagsøgeren ikke har bestridt, at beslutning nr. 2794/80 indirekte ved henvisning til spørgeskemaerne Eurostat 2-11 og 2-13 henviser til Euronorm-bestemmelserne, som var blevet tilsendt de pågældende erhvervsdrivende, og hvoraf det fremgår, at stålknipler med et sidemål på mindre end 50 mm skal henføres under valsede produkter, jfr. bilag I og II/2 til beslutning nr. 2794/80 og ikke under råstål, jfr. beslutningens bilag II/1.

19 Den sagsøgende virksomhed kan heller ikke påberåbe sig, hvilket Kommissionen i øvrigt også har bestridt, at den mente, at den ikke forud for første kvartal 1982 var omfattet af kvotasystemet. Dette argument kan ikke lægges til grund, da fritagelsesbestemmelserne ikke gjaldt oplysningspligten. Artikel 4 i beslutning nr. 1831/81, som ændret ved beslutning nr. 1832/81, bestemmer nemlig udtrykkeligt, at »uden at det i øvrigt berører de forpligtelser vedrørende oplysning og den kontrol, som er fastsat ved denne beslutning«, er visse virksomheder ikke underkastet kvotasystemet.

20 For så vidt angår argumentet, hvorefter beslutningen om ændring af produktionskvotaen blev udstedt for sent, må det derimod anerkendes, at selv om ansvaret for den oprindelige urigtige tildeling af kvotaen som ovenfor fastslået påhviler sagsøgeren, var Kommissionen ikke af den grund fritaget for hurtigst muligt at ændre kvotaen, så snart sagsøgeren havde oplyst den om sin fejltagelse, og de nødvendige efterprøvelser havde bekræftet, at kvotaen var fastsat på et forkert grundlag. I den foreliggende sag blev den første ansøgning om ændring indgivet til Kommissionen den 19. januar 1982, og den 27. februar samme år gennemførte Kommissionens inspektører kontrolbesøg. Ændringsbeslutningen blev imidlertid først udstedt den

19. april 1982, dvs. efter udløbet af det pågældende kvartal, tre måneder efter tidspunktet for den første ansøgning om ændring og næsten to måneder efter kontrolbesøget.

21 Herefter kan det fastslås, at Kommissionen ikke rettidigt ændrede sin urigtige beslutning, hvilket hindrede sagsøgeren i at tilrettelægge sin produktion på en sådan måde, at kvotaen for det pågældende kvartal ikke blev overskredet. Selv om det som anført af Kommissionen må antages, at sagsøgeren selv var i stand til at beregne sin kvota senest i løbet af marts 1982, kan det ikke desto mindre fastslås, at den sagsøgte institution ikke tilskyndede sagsøgeren til en sådan handling, da det ikke på nogen måde fremgår af sagen, at Kommissionens tjenestegrene allerede inden meddelelsen af ændringsbeslutningen gjorde sagsøgeren opmærksom på, hvilken endelig kvota denne kunne forvente at få tildelt.

22 Selv om disse omstændigheder ikke indebærer, at sagsøgeren ikke kan antages at have overtrådt fællesskabsreglerne, og således ikke kan begrunde en annullation af den anfægtede beslutning, kan de imidlertid danne grundlag for en nedsættelse af bøden.

23 Det bestemmes nemlig i artikel 12 i beslutning nr. 1831/81, at bøden normalt beløber sig til 75 ECU/t overskridelse undtagen i visse særlige tilfælde, hvor blandt andet en overskridelse på 10% eller mere kan begrunde, at normalsatsen fraviges. Selv om den tildelte kvota i den foreliggende sag faktisk blev overskredet med mere end 10%, bør der dog tages hensyn til den usikkerhed, som virksomheden befandt sig i i det omhandlede kvartal, fordi Kommissionen ikke rettidigt udstedte sin ændringsbeslutning, og fordi sagsøgeren nedsatte sin produktion betydeligt i det følgende kvartal. Når henses til disse momenter, finder Domstolen det hensigtsmæssigt, at bøden principielt fastsættes på grundlag af normalsatsen uden forhøjelse, nemlig 75 ECU/t overskridelse.

24 For så vidt sagsøgeren ved at nedsætte produktionen i det følgende kvartal udlignede den tidligere kvotaoverskridelse, bør der imidlertid, for så vidt angår den del af overskridelsen, som blev udlignet, dvs. 788 tons — når henses til de særlige omstændigheder, som her bevirkede, at der i længere tid bestod usikkerhed med hensyn til sagsøgerens kvota — anvendes en bødesats svarende til en tredjedel af normalsatsen, nemlig 25 ECU/t overskridelse.

25 Af de ovenfor anførte grunde vil den pålagte bøde være at nedsætte til 477 × 75 ECU + 788 × 25 ECU = 55 475 ECU (76 128 342 LIT), idet sagsøgte i øvrigt vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

26 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Domstolen kan imidlertid i medfør af artikel 69, stk. 3, ophæve sagsomkostningerne helt eller delvis, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

27 Da både sagsøgeren og Kommissionen delvis har tabt sagen, ophæves sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) Den sagsøgeren pålagte bøde nedsættes til 55 475 ECU (76 128 342 LIT).

2) I øvrigt frifindes sagsøgte.

3) Hver part betaler sine omkostninger.

Kakouris Everling Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. marts 1985.

For formanden for tredje afdeling, som har forfald

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident